

קמז:

עין משפט
גר מצוה

ע א מ"י פון חולסת
מסירה ה"י זון ויין
השטות ונענדט משהט
פון פון טושיע חורית מ"י
טו מ"י פון
עב ב מ"י פון חולסת
זיכר ונענדט חולסת ב
וויין השטות ויכרית פון
פון טושיע חורית מ"י פון
ס ו"י רג פון ב ויכר
אלפס נענדט רג פון קט;
עב ב מ"י פון חולסת ויין
השטות חולסת ב
פון פון ויכר אלפס ס;
עב ב מ"י פון חולסת ויין
טושיע חורית מ"י רג
פון פון

רבינו גרשום

[illegible]

לתפלתו של ברוך גרוד. שיתפלל שאם חמה לא תהיה חמה יותר מדאי ואם קריא לא תהיה קריא יותר מדאי: **המזכיר** שטיינר חוב לזכירו וחוד ומחול מחול ב' פ' רבינו שמואל לנמאן לדחיא דינא דגרמיא הוה מוטל צריך להאזין

לנזק מה שנתן לו ואורזי א"ל
להחזיר אלא מעות שנתנו בו
הלקוחות ולא כל העטר ורביא לדבר
מזמזר בפרק החובל (ב"ק פט: ושם)
אבל לא דמיא וכן א"ל ששלה
בבעלה לא הפסידה כחובתה ואמאי
לא הפסידה מניין לה לכחובתה
לבעלה בטעות דהאי חבלה
דהאי מחלה לה (א) גבי בעל ילכא
קסידא ומוקי לה כרבי מאיר ומשמע
דוקא גבי בעל ילכא למכור אבל
לגבי אחריתי לא חול למכור כי האי
גויאט פ"ק תמחלה לדעת והיחל
תמחלה לרבי מאיר דלית ליה בהגחל
קמא (שם ק.) דינא דגרמי ע"כ נראה
אחיי למאן דלית ליה דינא דגרמי
היינו דוקא לענין שיש לו גלסא מה
שנתנו בו חבירו ולא כל דמי
הכחובה שהפסידתם והא דלאמר
בהגחל קמא (שם קד טז:) מאן דלחין
דינא דגרמי מגבי שטרס מעליה גבי
שורק שערותיו של חבירו וכן כפי היסוד
(וכחכות טו.) על סך מלתא דשמואל

ללא דוקא נקט שטרף מעליא שהרי לא תחזיר אלף מה שנתנו בה
הלוקחין אלף משום דנקט לשלל הסם ניירא בעלמא קלאז מיין נקט
במר הכי שטרף מעליא ועוד ראיא מרב נחמן דלית ליה בהגזל
במאז (ב"ק קטז:) דינא דגרמי גבי הווא גברא דלאחוי אכירא דסריס
במאז לקמייה דמרי חייביה כי ראיא בפרק הירבא (בבבא קמא פא:) וסריס
פא. ד"ה חיל) אמר קריבתיא דרב נחמן וזינתה לכחוסתה בטובא
הבאה ואגברא ושבינא אתו לקוחות וקבצני' לה לברתה ב' אמר
רב נחמן מאן לימא לה דחילי ולימחלה לכחוסתה לגבי אבוי והדר
מיתבה מינה ומתא רחמי לה נחמן ואי איתו גופייה איהי בגזלוי
במאז דינא דגרמי ואם כן לריסא להחזיר לו כל הדמים וזה מרבי
בזה אלף שמע מינה שחריח בזה שלא הייתה לריסא להחזיר להם
אלף מה שנתנו לה יוהאם ואמר מכל מקום הפסידתם הריבא שהרי
גרושה היית וזהו לה ללקוחות לא לגבות כחפותא מן הגרושה
אמר רבי דשאל קטנה היית ולא היו יכולים לה לגבות ממנה כלום
ומכל מקום מחילה מחילה כיון שהגיעה לפעויות כדאמר בהנזקין
(גיטין דף עט.) דמתנתה מתנה עוד קשה לי רב נחמן איך השיאה עלה
למחול כחוסת אמן והא אמר בפרק לא תספור (שלי כד:) וספ' דגרמא
בנזקין אלא ר"ל אע"ג דפסדו הוא אסורא מיהא איכא וכל שכן
לנזק' דלזין דינא דגרמי כמו רב נחמן דלריבא חייב יומא כשבורה לה
למחול דלפיו בגרמא בנזקין שפסדו לגמרי אסור וכ"ס דינא דגרמי
שיש מחייבין שאסור ואומר ר"י דכיון שהיה לה הפסד לדבר שרי
וזהו שלא היו מפסדין על דבר שחמורה להם מה שנתנו בה ועוד
איהו דמגמר בפרק שני דקדושין (דף קא:) הקדשה לי בשטר אומר
ואי שהיה לו מלוה ביד אחים (ויקדשה) עלייה רבי מאיר אומר
מקדשת וחסמים אומרים אינה מקדשת ומסקנא דמילתא דפליגי
בדשמואל דאמר שמואל המוכר שטר חוב לחבירו וסור ומחלו מוחל
מאן דאמר אינה מקדשת אית ליה דשמואל דלא סמכה דעתה א
שטר מחלו ואם לריב להחזיר כל הדמים לי מחלו ואסור סמכה
שמה ועוד דקדמה הסם במר הכי דסמכה דעתה דלא שציק נפשה

ויהיה לאחריו הוה ליה למימר שיחייב לשלם הכל אם ימחול וימיר וי
 ויבין לא שמה דנפח בך וימר ועוד רחמי ממה דלמך בפרק קמא
 לבעל ויפסח סמך חכמה ליתן בניסן ולא נמנה אלף עד חשרי ואולני
 דכמיני בניסן ואחי למיטרף הקוחות ואלא ואמר רבא שמע מינה
 כן לא טורף שלא דין שרי יבולה היא למחול לבעלה ותימה
 לבעלה ימורו עליה הקוחות ויבני ממנה הכל על כן נראה שאין
 לקוחות שלא דין שרי ימורו עליה ממנה שנמנו בכל הפחות ואין
 הוה קשיא לי דהא הוה מני הסם למיטרף מגרובה שכמנה יבול
 ומפיקה לישור דכמיני בניסן ואחי למיטרף הקוחות שלא דין וי
 הדכה ללקוחות וטורף בעלה שלא דין שרי לא מוכל למחול מה
 דגרמי הוה אחי שפיר אף לא הינו יבולים עד להביא ממנה רחמי
 הכי הוה א"ש כן הוה עיקר כמו שפ"י שם דלא הוה מני למיטרף
 איהא לא דמחול דלמך המוכר שטר חוב כ"י ניהוש דלמחל
 אינה יכולה למחול דידו כידה דלמך בהכרח (מכחזות פ"ה) וז"ל דמי
 דכינו יעקב שאין להוריה מחלן דמכר שטר חוב ויחל מן הת
שביע שטר שאמר דיון פלוגי בביתו זה ואב"י פלוגי פירות
 בבריא. פלוגי ידול להקנות הדירה דדבר שפיר

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

למסלולו של כהן גדול. שהיה מתפלל ביום הכפורים שהיה שנה
 זו בשונה ושחונה (ויחגג ע"י) ועמה לפי הענין שיהיה בראש השנה מתפלל
 ביה"כ: "מחנה שביע מרע. שקונה באמירה בעצמא אינה מן התורה
 וקראי לדעיל ענה טובה קמ"ל לצינו בשעת מחמת מן שיש לו
 לנחם לו ע"י קנין ה"י דבור

ורַבָּא אָמַר רַב נַחֲמָן
 זָנָן בַּעֲלָמָא הִיא שְׂמָא
 אָמַר רַב נַחֲמָן הִי
 אַע"ג דְּאָמַר שְׂמוּאֵל
 לְחַבְרִי וְחֹזֵר וּמַחֲלוּ
 וְחָלַל יְמוּדָה שְׂמוּאֵל
 יֵיבֵי מַרְע דְּרֵאִינוּ יִכּוֹל
 מֵלָא דְּאוּרִייתָא מִשּׁוּם
 אִמָּא אִי אִמְרַת דְּרַבְנָא
 חֹחוּל יֵאִינָה שֶׁל תּוֹרָה
 אָמַר רַבָּא אָמַר רַב
 מֵר יִדּוּר פְּלוּנִי בְּבִית
 קָלָה זֶה לֹא אָמַר כָּלּוּם
 לְפְלוּנִי וְיִדּוּר בּוֹ תֵּנוּ
 לְפִירוּתֵינוּ לְמִיּוּרָא
 אִיתָא כְּבִרְיָא אִיתָא
 כְּבִרְיָא לִיתָא בְּשִׁכִּיב
 אָמַר רַב נַחֲמָן
 שְׂכִיב

הפסוקים (ועל ע.א. וסוד). המוכר ומחל ללוה: **מחול**. המחל כהן
 רשאונו לשני אלה כל זכות שחבא לידו ולא עדיף האז לוקח ממלוה
 דמאי מתחמיה דמלוה ומיחו מעותיו יסור לו מוכר ללוקח דהא
 הלבחא היא דדיינין קינא דגרמי וזה הפסד מעותיו כשורף
 שמועיו של חבירו דקיימא ליה (א) דמיא מההוא עובדא דכפיה
 ופרס לרב אפי' ואנכי מימיה כי כשרא ללמי: **אפי' ויורש**.
 של מלוה מחל וסבדא הוא דלא אליס כח של לוקח במה שנמסר
 לו שער המלוה אלא לזכות בחוב הכבוד (ו) במקום המלוה או
 היורש אלא לא נעקר שעבודו מן המלוה וקרינא ביה עבד לזה לאש
 היורש (משל כח) ויכול למחול שעבודו: **מורה שמואל שאם נפשו**. המלוה לאש
 לאחר נמחנת שבי מרע ובגון שחלק כל נכסיו (א) נמי על ידי
 קנין דבין לו מחנת שבי מרע במקמא א' נמי בלא קנין דבין
 ודמכרו לו בחייו אין לך קנין גדול מזה ומיחו אם עמד חוזר אל
 מחנת שבי מרע (א) במקמא א' דכפסא לקמן (א) דמי יכול
 למחול דכרי שבי מרע כמכורין ומכורין דמו ואלמי מחנת
 דברא ואין היורש יכול למחול: ומשני **אינה של תורה**. אלא מדרבנן
 היא: **ועשאוהו כשל תורה**. ומשום טריף דעמו דחמירן לעיל:
 א"ר נחמן שבי מרע **שאמר פלוני בביתו זה יאכל פלוני**
 פירוש דקל **זה לא אמר כלום**. שדורא אין זה ממש להקטנה
 ופירות דקל נמי אין אדם מקנה דבר שלא כל לעולם ויבין דמחנת
 דברא אפי' בקנין סודר לא קני דמילי לא מיקט אלא א"כ הקנה
 לו החפץ בגון דקל לפירותיו וביח לדור מחנת שבי מרע נמי לא
 קניא דמילתא דליחא דברא ליחא כשבי מרע שאין שבי מרע
 מחזק מן הברא אלא דמחירו במקום קנא של דברא אלא והיכא
 דאין קנין (א) מועלת דברא אמריה כשבי מרע לא מהניא מידי
 הלכך אין מועיל עד שיאמר חנו בית זה לפלוני כו': **למימרא**
וסבדא רב נחמן כו'. לא אליס כח השבי מרע יותר
 מן הברא אלא שאמירתו קונה קנין סודר דברא:
 הלאמי

לדמות כי שמה היה לה בושם לבוא לבי"ד ולבנות מעולה מה שמחלה
בדבא מ'ע'ע (דף ע"י: וסג) גבי מלא שוכר בזמן שהשעה מודה ויחזיר
והצננה לכמותה בשבועה הנאלה מניסן עד תשרי ומפיק ליה לשוכר
לחילתה לשלמוחל דלמחר המוכר שטר חוב לחזירו כי מי ואם
קדין דלאין דינא דגרמי איך (ס) וטרף שלא כדון והלא שלא תמחול
ויכה להחזיר להם אלא מה און חסות בה וימיה קשה לי מ"מ וטרף
רי"י דבגד מעוט מה און לחשו דלאן איך טריפה שלא כדון ועוד
מנין ואל נאנדה עד תשרי ואולו חוצנה לכמותה שניסן ועד תשרי
שהיא גרובה א"כ מוכרת במכותה בדמים יקרים ואם כי הפסידה
הפסידתם ואי היה מוקי לה להסיר בריחא כמאל דלא דלאן דינא
המורה לפי מה שפי' ר"י בפ"ק בדבא מ'ע'ע דבגרובה ליכא למחש
דמגרובה וא"כ מלי האי דקלמך בפ"ק בדבא מ'ע'ע (דף כ"ג) ש"מ
ליתן גניסן ואל נאנדה עד תשרי והלאה והנעיסתה לבדקה של"מ
שידועין שאין לה בעל: **אלא** אינה כשל תורה בו' מה שפירש
הא פירשנו לעיל בפרק המוכר את הפסידה (דף ע"י: ד"ה קני):
ס' זה א"ר בלוי' לשימור דסבר דחפן מילתא דליא
ואו ויפירות בדלה איך אלס מהנה דבר שלא כד לעולם:

מסורת הש"ס

(א) ב"ק פט. כ"ח ב. סוטה
 פה: פו. קדושין מח.
 (ב) (כתובות פו.) ג. [רש"י
 מחק וז"ל וגרס ומ"מ וכו'],
 (ד) [ג"ל וסדשה], (ה) ר"מ
 גרס וז"ל חל.

גליון הש"ס

רשב"ם ר"ח מורה שסוואל
בו א"נ ע"י קצין ברין כל
מחצת שב"ט במקצת תמוז
לי דל"כ היא מתנת גרמ
יכול למחול וזקן הקשה
הגרמא בחי' פי' דנע פ"ק
(מנ):

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

והזר ומחולו, המוכר שוא
מניה מחלו ליום, מחול.
דאמר ליה ליה ללוקח לאו בעל
דברים דדי את: כחובות פה.
ואפילו יורש. של מניה,
מחול. שהיה לא נמחייב
ללוקח כלום אלא מחמת
המוכר, ויבי מחלו אללו
המורשין מח.

לפסלם של כסן גדול. שהיה מתפלל ביום הכפורים שהיה שם
והוא בשומה וסמונה ויחנה נ: ועמה לפי הענין שיראה בראש השנה ותפלה
ביום: "מסנה שביע מרע. שקונה באמירה בעמלה אינה מן התורה
וקראי לעיל עלה טובה קמ"ל שיהיו לביתו בשעת מתחמו מה שיש לו
לנאות הן על ידי קנין הן ע"י דבור
בגון דברים שאין לריבין קנין שאדם
ומרע לבני ביתו מי חייב לו כלום
וממנו וסמך פ"ו מי (ו) והיכן מונגין
אלה מדברגן בעמלה קונה גזירה
שמה עד שיצאו עדים לקנות מטרף
דעמו של מזהל קודם שיצאו ולא יוכל
להקנות ונמלאת כוונתו בטלה. ואשתי
יש לה מה בכך אם תטעל וקראת שאלו
קונה באמירה תטעל ונמלאת. ולישנה
אחרונה מפרשין ונראה כענין
לדבר מקון רבגן שקיט דבריו
באמירה שאם אין דבריו נקנין
משיעין שמה מטרף וקנה תכליתו
מתוך נער שהוא יודע שלא יקיימו
בניו ונאמל: מי אמר רב נתמן
הכי. דמדברגן היא ולא מדאורייתא:
המורה שער סוכ. שחייב לו זה
למכור ממנו חוב. כהמלוה אם
השטר ליד לוקח ומכרו לו וכחל לו
קני לך (ו) וכל שעבודיה אי נמי
נדפסקין התם הלכתא אמות
נקוט בתקנתו בפרק המוכר
המוכר ומחל ללוה: מחול. דלא מכר לו
לראשון לשני אלא כל זכות שחבא לידו ולא עדיף האי לוקח ממלוה
לדמי מתמחה דמלוה ויחייב מעותיו יחזיר לו מוכר ללוקח דלא
הלכתא היא דדיינין דינא דגרמי חוה הפסיד מעותיו כשורף
רפסויו של מכיר דקיימא לן דדיינין מהוא עובדא דכפיה
רפרס לרב אשי ואבני מיניה כי כשורף ללמלי: ואפילו יורש.
של מלוה מחול וסברה הוא דלא אליס כה של לוקח כמה שנתמר
לו שטר המלוה אלא לזכות בחוב הכתוב (ו) בנקום המלוה או
היורש אין לא עקר שעבודו מן המלוה וקרינא ביה עבד ולא לזכר
מלוה ומש"ל (כ) ויכול למחול שעבודו: מורה שמואל שאם נתנו. המלוה לזכר
אחר במתנת שביע מרע וכגון שחלק כל נכסיו *אי נמי על ידי
קנין כדין כל מתנת שביע מרע במקדש אי נמי בלא קנין דכיון
דמכרו לו בחייו אין לו קנין גדול מזה ומיחוי לו שמה חזר אין
מתנת שביע מרע (י) במקדש הוא דפסקין לקמן [הק] דלמי יכול
למחול דבריו שביע מרע ככתובין וכמסורין דמו ואולימי מתמנת
בריה ואין היורש יכול למחול: ומשני אינה של פורס. אלא מדברגן
היא: ועפאה כשל פורס. ומשום טירוף דעמו דאמרן לעיל:
היא נתמן שביע מרע שומר ידור פלוני בביה וס' ואכל פלוני
ופירות דקל זו לא אמר כלום. ששדירה אין ביה ממע להקטנה
ופירות דקל נמי אין אדם מתקן דבר שלא בזה לעולם וכיון דמתנת
בריה אפי' בקנין סודר לא קני דמילי לא מיקט אלא א"כ הקנה
לו ההפך בגון דלא לפירותיו ובית לדור מתנת שביע מרע נמי לא
קניא דמילתא ליחלם בבריה ליחלם בשביע מרע שביע מרע
חמור מן הבריה אלא דאמירתו בנקום קנין של בריה הוא והיכא
דלחין קנין (י) מועלת בבריה אמירה בשביע מרע לא מהניא מדי
הלכך אין מועיל עד שיאמר חנו בית זה לפלוני כו': למימר
דסבר רב נתמן עו'. לא אליס כה השקני סודר מרע ויחר
מן הבריה אלא דאמירתו קנין סודר דבריה:
הלאמי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones